

משפט אשר הוכן לזה, ובלכתו התעטף בבגדי לבנים אשר האדם הולך בהם לבית עולמו, וינצחם ב"ה ברוב חכמתו עד שהשרים תמהו ויהללוהו ואמרו אין זה כי אם רוח ה' בקרבו, ובחזרתו לביתו מהוויכוח העצום והנורא אמר פירוש המשנה באבות "ודע מה שתשיב לאפיקורוס", ואיך יוכל האדם לדעת מה להשיב לזולתו בטרם יקשיבו אזניו דברת שאלתו, וכאשר קרה לו באמת אשר מתנגדי ה' העמיקו בשאלותם אשר הכינו למו בהמשכת זמן רב, אבל הוא נלחץ הי' להשיב בחפזו אמרים נכוחים ומשיבי טעם, ומבלי התמהמה מאומה, אלא הענין הוא דיש ב' מדות, אהבת ה' ויראת ה', מדת אהבה מכונה ברמז בשם "דע", כמאמר הכתוב דע את אלקי אביך וכו' ומדת היראה מכונה בשם "מה" ככתוב מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה וכו' וזה כוונת התנא ו"דע" "מה", אם תשיג ב' מדות אלו, היינו אהבה ויראה שמכונים בשם "דע" ו"מה" לבן יהי בטוח ש"תשיב לאפיקורוס" עכדה"ק.

הגאון "פרי מגדים" מזכיר פעמיים בספרו הגדול פרפרת נאה מזקננו ר' חיים הכהן רפפורט

(א) בתחילת חבורו על "שלחן ערוך אורח חיים" באגרתו השניה שאחרי "הקדמת המחבר" (באות ס') הוא כותב בלשון זו:
"ובשם רבינו חיים כהן ראפפורט ז"ל אב"ד דק"ק לבוב פירש: שומע קול שופר – צדיק, ישמע מרחוק, ומאזין תרועה – בקרוב, מבעל תשובה, ואין דומה לך – שלא כמדת בשר ודם. ודפח"ח וש"י".

(ב) וב"אשל אברהם" סימן תקצ"ב סעיף קטן א' בלשון זו:
שמעתי בשם הגאון רבינו חיים כהן ראפפורט ז"ל אב"ד דק"ק לבוב: "שומע קול שופר- פשוט, צדיק מעיקרא, ומאזין תרועה – בעל תשובה, לבו נשבר, יותר מקרוב, על דרך "האזינו השמים ותשמע הארץ", האזנה – מקרוב, ושמיעה – מרחוק*, ואין דומה לך – מלך בשר ודם אין משתמש בכלים שבורים. דפח"ח.

(* נראה לי שהכוונה למאמר הספרי (דברים לב, א): דבר אחר, האזינו השמים, לפי שהיה משה קרוב לשמים, לפיכך אמר האזינו השמים, ולפי שהיה רחוק מן הארץ לפיכך אמר ותשמע הארץ אמרי פי.

משהו על גדולתו של זקננו הקדוש ר' דוד הלפרין אוצר החכמה

מבני סגל חבורתו של הבעש"ט, אין ספק שר' דוד הלפרין הוא הבכיר שביניהם, מבחינת מעמדו הרבני.

היו רבנים שהצטרפו אל הבעש"ט, אבל רק אחד מהם, רבי דוד, כיהן בקהילה גדולה ומפורסמת כקהילת אוסטרדה, עיר ואם ועיר מחוז בישראל.

[גם] ר' יחיאל מיכל מרגלית, למשל, כיהן כרב בהורודנא [בקהילה גדולה], אבל הוא הצטרף אל הבעש"ט רק לאחר פרסומו. והוא, אגב, מחותנו של ר' דוד הלפרין.

מלבד רבנותו בעיר גדולה, היה ר' דוד, כדרך רבני הערים הגדולות באותה תקופה, גם עשיר גדול, כפי שהדבר משתקף בצוואתו, וגם יחסן גדול.

די אם נזכיר את השלשלת למעלה בקודש: אביו הי' ר' ישראל חריף שכיהן כרב בזסלב ובאוסטרדה, בנו של ר' אליעזר ליפמאן אב"ד טרניגורד, בן ר' יצחק אייזיק אב"ד טיקטין, בן ר' אברהם, בן ר' משה שעלה לארץ ישראל והוא מחבר "זכרון משה" שרק עותק אחד ממנו באוקספורד, בן ר' זבולון אליעזר, אבי משפחת הלפרין.

המשפחה מתייחסת לרבי אלחנן מבעלי התוספות, המתייחס להלל הזקן.

(מתוך מאמרו של ד"ר יצחק אלפסי ב"יום הששי", ט' בתמוז תשנ"ב)

משהו על גדולתו ומופתיו של זקננו הקדוש ר' שלמה קרלינר
שהיה הסבא מספר לנו

הסבא הי' מספר בשם הרב הצדיק הקדוש ר' שלמה מקרלין נ"ע, כי
פעם בלכתו בדרך מבית הכנסת לביתו, אחר התפילה ביום טוב, עבר בעבר
השני של הרחוב אדם סומא. כאשר אמרו לו מלוויו כי הרבי מקארלין חוזר
עתה מבית הכנסת לביתו, ביקש שיעבירוהו לעבר השני כדי לומר "גוט יום
טוב" לרבי. מלוויו מילאו בקשתו וכשהגיע אל הרבי ואמר לו "גוט יום
טוב", התפתח ביניהם הדו-שיח דלהלן:

הרבי: המאמין אתה שאם ירצה השי"ת, קענסטו באלד ווערין
זעענדיק?

הסומא: כן, אני מאמין!
(וכאן הי' הסבא מעיר ואומר: נו, יהודי באותן השנים, ובמיוחד
בהתחשב מיהו השואל ששואל זאת, מובן שענה לו 'כן' בכל לבו)
הרבי: לא, אין זה נחשב לאמונה. אני שואל האם אתה מאמין באמת?
הסומא: כן רבי, אני מאמין באמת.

הרבי: לא זו אמונה אמתית, שאלתי היא: האם אתה מאמין באמונה
שלמה ללא שום ספק וספק ספיקא, שאם הקב"ה רוצה, תהי' מיד בריא
בעיניך ככל אדם?
הסומא: ודאי שכן.

הרבי: (ממשיך ועומד על שלו) האמונה שלך לא נחשבת עדיין לאמונה
שלמה.

הסומא: אמונתי אמונה שלמה.
כך נמשך הויכוח משך זמן, כאשר כל אחד מחזיק בדעתו בעקשנות. עד
שהסומא התפרץ וצעק: רבי! איך גלייב! מיד נפקחו עיניו והחל לראות ככל
האדם.

ועוד ממופתיו:

עוד סיפר הסבא שהרב הקדוש ר' שלמה מקארלין התפלל פעם תפילת
מנחה של שבת בשעה מאוחרת. הוא עצמו הי' ה"בעל קורא" והזמין את
בנו הרה"ק ר' דוב נ"ע לעלות ל'לוי', ויאמר הבן לאביו את האמת: "אבא,
איני רואה כלום ואי לכך איני יכול לברך ברכת התורה" (והסבא הי' ק
מוסיף: "ער איז דאך גיווען אן אמת'ער ערליכער ייד"), מיד הוציא הרה"ק

הוצאת חסידים

ר' שלמה נ"ע את המטפחת שלו והעבירה על עיני בנו ומיד אורו עיניו וראה אור גדול ובירך את ברכת התורה.

והסבא, שהי' חתנו של הרה"ק ר' שלמה מטולטשין נ"ע (אף שלא הכירו פנים אל פנים) בנו של הרה"ק ר' דוב, הי' אומר "הסיפורים שלנו מדויקים מאד וקבלנום איש מפי איש".

האדמו"ר מרוז'ין מכבד את אבי סבתי הרה"צ ר' שלמה מטולטשין באופן מיוחד

הזכרתי לעיל, את הורי הסבתא מרת שרה ריזל, הלא המה הרה"צ ר' שלמה קרלינר מטולטשין ואשתו מרת צערטיל לבית מרגלית, והן עתה מצאתי לשמחתי הרבה את שמו של אב-סבתי זה, משובץ בתוך אחד הסיפורים הנפלאים על הצדיק הקדוש מרוז'ין בספר "תפארת ישראל", שהוציא לאור הרה"ח ר' שלמה טלינגטור בשנת תש"ה, בירושלים.

ולמען ידעו דורותינו הבאים את יקר תפארת גדולת הסבא בעיני הקדוש מרוז'ין, אמרתי להעתיק בזה, כהשלמה לאיגרת היוחסין, את הסיפור במילואו.

הוצאת חסידים

במיוחד הפליא אותי לראות את צדקת הצדיק מרוז'ין, אשר הואיל לחלק לסבי כבוד רב עד שהזמינו לסעודת ראש חודש, והתיחד אתו עמו שעה ארוכה בחדרו הק', והוסיף להשמיע לו דברים ערבים, דברים שלא שמעתן אוזן מעולם, גם בעמדו על סף ביתו נאווה קודש. ולדעתי הקלושה יש לכך סיבה מיוחדת.

כידוע התייתם אביו של הקדוש מרוז'ין, הוא הרה"ק ר' שלום, בגיל צעיר ביותר מאביו "המלאך". אותו ואת אחיו הבכור, הרה"ק ר' ישראל חיים, גידל זקננו הרה"ק ר' שלמה מקרלין נ"ע כבניו ממש ואף חיתן אותם. את הרה"ק ר' ישראל חיים לקח לחתן לבתו ואת הרה"ק ר' שלום חיתן עם נכדתו של הרה"ק ר' נחום מצ'רנוביל נ"ע.

לדידי חזי לי שזוהי הסיבה, או אחת הסיבות, ליחסו החם כל כך, ולאותן גילויי אותות האהבה שהראה הקדוש מרוז'ין לבן בנו של ר' שלמה מקרלין, הוא הסבא. וכמידת הצדיקים שמר לו הרוז'ינאי הקדוש אהבה והכרת טובה. וזכר חסדי אבות גם לבניהם אחריהם.

אגב. גדולי החסידים התלבטו בשאלה מי הי' רבו המובהק של הקדוש מרוז'ין, והנה מסיפור זה אנו למדים שאת הבעיא הזו פתר לנו הקדוש מרוז'ין בעצמו, בשיחת קדשו עם הסבא. הוא אומר לו במפורש: "בעת אבי

ז"ל איז נסתלק גיווארן, בין איך גיווען א קינד און קיין רבי האב איך נישט גיהאט, נאר מיין תורה האב [איך] מקבל גיווען פון חי החיים אליין". דברים ברורים ומפורשים!

וזה העתק הסיפור מספר תפארת ישראל הנ"ל, דף י"ג ע' ב:

"ב"ה. העתק מכתבי הרי יענקלי קמיניק ע"ה מבויאן.
"הרי אברהם יהושע שור שמע מהשוחט מעיר
אבאדיווקע, שהרב הצדיק הרי שלמה מטולטשין ז"ל, בן
הרה"צ הרי בעריש ז"ל, בנו של הרה"צ ר' שלמה קרלינר
זצ"ל, חתנו של רבי הרי ברוך זצללח"ה, היה במסיבה אחת
בסעודת ר"ח אצל הצדיק הקי אדמו"ר ז"ל מרוזין ביחידות כי
השוחט היה בתורת משמש אצל הרב ר' שלמה ז"ל הנ"ל
ונשאר מבחוץ הקארידאר (=פרוזדור ארוך בבית שמשני צדו
חדרים), ונמשך במסיבה זמן ארוך.

אחרי זה יצא ראשון מהבית הרה"צ ר' שלמה ז"ל וליוה
אותו אדמו"ר הקי מרוזין זצ"ל, את כל אורך הקארידאר עד
שהגיע לדלת להקרעלען (= מרפסת קטנה בכניסה לבית).
ובשם עמד הקי אדמו"ר והניח ידו הקי על המזוזה, והרב ר' שלמה
הנ"ל עמד אצלו מבחוץ.

אח"כ אמר להרב ר' שלמה: סערצי (= ידידי, חביבי),
איהר ווייסט עפעס פאר וועמען איך האב מורא (= היודעים
אתם ממי אני ירא?) און הרב ר' שלמה האט געשוויגן. האט
זיך אנגירופן אדמו"ר ז"ל: איך מיט מיין תורה האב קיין מורא
ניט אפילו פאר דעם מלך המשיח. אז משיח צדקנו וועט
קומען וועט ער מגלה זיין א תורה חדשה, והניח שני
אצבעותיו הקי על השפתים שלו, ואמר ח"ו, מן י"ג עיקרים
הוא שלא תהיה תורה חדשה. נאר משיח צדקנו וועט מגלה
זיין ומחדש זיין אזעלכע חידושים אין דער תורה אז אלע גדולי
ולומדי תורה וואס זיי זיינען גיווען און האבן מחדש גיווען אין
דער תורה, וועלין בטל ווערין.

און ער וועט זיי ווייזן אז זיי האבין גארנישט געוואוסט,
איבער דעם וועט [זיך] זיי אויס ווייזן וויא א תורה חדשה, און
זיי וועלין גרויס התבטלות האבין.

און איך מיט מיין תורה, וועל ניט בטל ווערין אפילו פאר

דעם מלך המשיח. ווייסט איהר פאר וואס? איך האב פון קיינעם נישט מקבל גיווען מיין תורה. בעת אבי ז"ל איז נסתלק גיווארין בין איך גיווען א קינד, און קיין רבי האב איך נישט גיהאט, נאר מיין תורה האב (איך) מקבל גיווען פון חי החיים אליין. און אויף דער תורה וואס פון חי החיים אליין, קען שוין משיח צדקנו גי"כ נישט מחדש זיין. עכדי"ק.

כן סיפר השוחט הנ"ל, אשר בעצמו שמע מפיו קדשו אשר כן אמר להרב ר' שלמה הנ"ל. והרב ר' שלמה נסע משם ברוב התפעלות. וכמה שהפציר וביקש השוחט להרב ר' שלמה ז"ל שיגלה לו מהדברים שהיה בעת מסיבתם ביחידות, אמר לו הרב ר' שלמה ז"ל: ס'איז נישט שייך צו דיר, ביסט א יונגער מאן.

כן כתב הרי אברהם יהושע שור להרב הרי יענקילה מרגלית, מו"צ מעיר בארדיטשוב.

והאדמו"ר מרוז'ין אמר:

אבי ה'ה משיח בן דוד, והרב ר' שלמה קרלינר ה'ה משיח בן יוסף. (ספר "ישועות ישראל")

"המגיד - מראשית, און א רב פארשפעטיקט זיך"

ציינתי לעיל את יחוסה של סבתי, מרת שרה ריזיל ע"ה, אל הרה"ק ר' יעקב ארי' לייב נ"ע, הידוע בעולם החסידי בשם "דער קאוולער רב". מחותנו של ה"קאוולער רב" הי' הגאון ר' חיים מרדכי מרגלית נ"ע¹. מחבר ספר "שערי תשובה" על שלחן ערוך אורח חיים². ועוד מחותן הי' לו - הרה"ק ר' מרדכי נ"ע, הידוע בשם "דער טשערנאבילער מגיד". והי' סבא מספר, שבעת חגיגת ה"תנאים" של הזוג

(1) בנו של הרה"ק והנורא ר' מרדכי נ"ע מנעשכז.

(2) אחיו של הגאון הגדול ר' אפרים זלמן מרגלית נ"ע מברוד, מחברם של ספרים רבים בהלכה.

(3) בתו מרת גיטל, היתה נשואה להרב ר' מחם מאניש מרגלית, בנו של ה"שערי תשובה", ובתם מרת צארטיל היתה אמה של סבתי מרת שרה ריזיל ע"ה. ואחיו, בנו של ה"שערי תשובה", הוא הגאון ר' אפרים מאצובער ז"ל, חתנו של המגיד מטריסק, הרה"ק ר' אברהם נ"ע (הסכים על ספר "מסגרת השלחן" שעל ה"קצור שלחן ערוך").

(4) בתו מרת ריקלי, היתה נשואה להרה"ק ר' אברהם נ"ע, המגיד מטריסק בן המגיד מטשרנוביל נ"ע.

הזה, היתה התלבטות מי יתכבד בקריאת ה"תנאים". כי תרוייהו צדיקי הוּוּ ומלכי רבנן, וחסידיהם של כל צד רצו שרבים יקרא, ומבלתי יכולת להגיע לפשרה, החליטו שלא להכנס בין הרים גבוהים ולתת למחותנים הקדושים בעצמם לבחור. ובהגיע הזמן, הניחו את כתב ה"תנאים" על השלחן הגבוה לפני שני הצדיקים. הצדיקים החליפו מבט ושניהם כענווים וצנועים משכו את ידיהם, וכך נמשך רגעים אחדים עד שהמגיד מטשרנוביל הפר את הדממה שהשתררה ואמר: "הרי כתוב כאן 'המגיד מראשית' (כך הרי מתחיל נוסח ה"תנאים", ומשמע מכאן שה"מגיד" הוא הראשון), און א "רב" פארשפעטיקט זיך (הקאוולער הרי נשא תואר "רב", והפתגם העממי אומר שהרב תמיד מגיע באיחור), והתחיל לקרוא. נהנו החסידים מאד שהבעי' מצאה את פתרונה על הצד הטוב ביותר, וה"מגיד" הביא "ראי" במקום מיני' ובי', לשביעות רצון כל החסידים.

מדברי קודשו של זקננו הקדוש מהר"ם מנעשכיז

מתוך ספרו "רשפי אש" החדש, פרשת משפטים:

"אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס", היינו שלא לדבר רע ח"ו על שום אדם מישראל כי על ידי זה יצטרך להיות עד חמס, כשיקטרג ח"ו הרשע, זה היצר הרע, ויביא אותו לעדות על דבריו ח"ו. ולכן גם כשיצטרך לגנות איזה מדה רעה ולדבר מאיזה אדם רשע, יאמר בפירוש שאינו מדבר על עצם האדם רק על המדה הרעה.

משהו על גדולתו של זקננו הקדוש ה"קאוולער רב" בנו של הרה"ק מהר"ם מניעשכיז

איתא בספר "דרך צדיקים" מהר"ר אברהם יעלין, ע' כ"ב (בשינוי לשון):

"אמרו עליו על הרב מקובלי נ"ע, שמעולם לא קלטה אצלו מילי דכדיב. ובהזדמנות שמעו ממנו עצמו גופא דעובדא היכי הווה, שהגיע למדה זו. פעם באו אליו לדין תורה סוחרים מדינים, בעלי דין קשה, הזהיר אותם הרב ואמר:

"בהיותי ילד קטן, כשאך התחלתי ללמוד צורת האותיות, קראני אבי ז"ל (הרה"ק מוהר"ם מניעשכיז) ופקד עלי לאמר: מהיום והלאה אתה סועד רק אתי, ובשעת הסעודה אמר לי אבי ז"ל: דע לך בני שאת כל מה שאתה רואה, ברא ה' אחד. וכל מה שעבר על אבותינו, אברהם יצחק ויעקב, וכל מה שעבר על שבטי י-ה, וירידתם למצרים ושעבודם ויציאתם משם בנסים ובנפלאות, הכל ה' במטרה אחת ויחידה – כדי שאנחנו, עם ישראל, נקבל את התורה הקדושה. ודע לך בני, שהקדוש ברוך הוא והתורה וישראל חד נינהו. ודע לך עוד שהקדוש ברוך הוא אמת ותורתו אמת. ולזאת דע לך שאם תדבר רק אמת כל הימים, יהי' לך שייכות עם הקב"ה ועם תורתו הקדושה, אבל אם, חס וחלילה, תוציא איזשהו דבר שקר מפיו – לא תהי' לך כל שייכות לא עם הקב"ה ולא עם התורה הקדושה.

על הדברים האלה הי' אבי ז"ל חוזר מדי יום ביומו ואומר לי אותם בשעת הסעודה, עד שהגעתי לגיל שלש עשרה.

דבריו של אבי ז"ל היו פועלים אפילו על הפשוט שבפשוטים. גם האיזוואשטיק (=העגלון) אילו הי' שומע אותם מפי אבי ז"ל כל כך הרבה פעמים כפי ששמעתי אני, לא הי' מסוגל להוציא שום שקר מפיו כל ימי

חיו.

אבל אבי ז"ל הרי דיבר אלי, שאני בנו. עלי פעלו דבריו שאפילו לשמוע מלה אחת של שקר איני יכול. ולזאת אם תדברו אמת, אשמע את טענותיכם. ואם לאו, לא ייכנסו דבריכם לתוך אזניי כלל".

ועוד משהו על גדולתו של זקננו הקדוש ה"קובלר רב"

מתוך הס' "זכרון טוב" מכתב כ"ח:

...ומכלל המכתבים הקודמים מתבאר שהגאון האלקי צי"ע הקאוולער רב ר' יעקב ארי' זצוקללה"ה היו לו שני בנים, היינו הרב הצה"ק ר' ישראל מסטאוויכווע והרב הצדיק ר' לוי יצחק מקאמין, ומהם נשארו גם כן דור ישרים. (והרב ר' לוי יצחק הנ"ל הי' חתן אחי אביו האוסטילר זצוקללה"ה). והיו לו שתי בנות, היינו הצדקנית מרת גיטלי* נ"ע אשת הרב ה' ר' מנחם מאניש ממאציב זצלה"ה והצדקנית מרת ריקלי נ"ע אשת אדמו"ר המגיד הק' מטוריסק זצוקללה"ה.

ומדי דברי בזכרון הקאוולר רב זי"ע ובאשר למדתי בנעורי אצל המפורסם ר' אברהם ברוך זי"ע שהיה דיין בעיר מאציב שמעתי ממנו בשם הקאוולר רב זי"ע על הא דאין מתמצעין בין שתי נשים וכו' (פסחים קי"א ע"א), והנה לפעמים קשה מאד לקיים זה ובפרט בעיירות גדולות דדחקי רבים, ואמר הקאוולר רב זי"ע דאי נקיט מידי בידיה כגון מקל וכדומה לית לן בה דחשיב חוצץ. ואי לא, לנקוט בידיה אפילו שנוף טאביק, ואי לא אתרמי יאחז בידו את פאת ראשו ע"כ.

ומי כמוהו גאון יעקב, ומי כמוהו מורה, שגם חכמי ליטא הודו על הדר גאונו, ובפרט לעת כזאת ראוי לדעת מזה.

(* סבתא של סבתי מרת שרה רייזל.

משהו על גדולתו של זקננו הקדוש ה"מאיר עיני חכמים"

1234567

1234567

אוצר חכמות

מובא בספר "קהל חסידים החדש" אות קנ"ח:

בעיר קאריסטישוב הי' הרב הצדיק המקובל, רבי מאיר זצ"ל שם אב"ד, וחיבר ספר "מאיר עיני חכמים", והספר הזה רובו בנוי על כוונות נר חנוכה. כי הר"ר מאיר הנ"ל בא פעם לרבו הקדוש רבי זאב וואלף המגיד מזיטאמיר ערב חנוכה, וראה את רבו הקדוש עומד ופניו כלפידים ומנקה את הלעמפיל של חנוכה, כן הי' ערך כמה שעות, והרגיש ברבו הקדוש את הכוונות אשר הוא מכוון אז, וכשבא הרב ר' מאיר ז"ל לביתו חיבר את הספר הנ"ל על חנוכה, דרושים נחמדים בדרך פרד"ס. ומעט גם כוונות על פורים, גם סוד באדעקיניש ופאהר-שפיל. והי' איש מופת מאד ומקובל גדול.

פעם אחת הי' עצירת גשמים מאד, והדוכס מקאריסטישוב שלח להרב ז"ל אשר יתפלל על גשמים, כי עשה הכומר מאמנות פולין כל טצדקי ולא הועיל מאומה שירדו גשמים, אשר על כן שלח אליו בבקשתו להוריד גשמים, וכל אנשי העיר בקשו ממנו מאד על הגשמים. אזי בא הרב ז"ל אצל ביהכ"נ בחוץ ועשה גומא בקרקע אצל ביהכ"נ, וציוה אשר כל אנשי העיר ישליכו מעות להגומא מכל נפש בשוה והשליכו כולם. ואחרי זה לקח הוא ז"ל את המעות מהגומא ועשה הפדיון, ולא אז משם עד שנתקדרו השמים בעבים וירדו גשמים רבים וקידש את השם בזה, והדוכס עשה להרב אחרי זה גג חדש על ביתו שנתקלקל הגג מאד.

פעם אחת בליל יום הכפורים אחר התפלה שכב הרב ז"ל על מטתו ועיניו סגורות וידיו היו פרושות על ראשי בני ישראל ובירך כך את הקהל, כי כל אחד הניח ראשו תחת ידיו הקדושות. והניח אברך אחד את ראשו ג"כ תחת ידיו הקדושות, והאברך הזה הי' נפרד מאשתו וישב זמן רב כך, כי הי' מריבה בינו ובין אשתו. ותיכף כשהרכין האברך את ראשו שיברך אותו הרגיש הרב ז"ל, ואמר: האברך הזה אינו דר ביחד עם זוגתו, ותיכף אחר יום הכפורים יתווך שלום וידורו ביחד, כי אני שונא דבר כזה. ואם כי היו עיניו סגורות הרגיש תיכף בקדושתו דבר זה זי"ע.

מי הי' חותנו של זקננו הקדוש ה"מאיר עיני חכמים"?

הגאון ר' בצלאל מרגלית וגיסו ר' שמחה הכהן רפופורט בהסכמותיהם על הספר "מאיר עיני חכמים" שניהם קוראים למחברו, הרה"ק ר' מאיר